

Sted i Matrikelkontoret her i København. Dette Kontor sorterer under Landbrugsministeriet, og det er næsten, som om alt Haab lades ude, naar en Sag først havner i det Kontor. Man maa altid vente mange Maaneder paa en saadan Udstykningssag, og da de faste Laan jo først kan ydes, naar Udstykningen er i Orden, har man baade i Odense og andre Steder tabt mange Penge ved den forøgede Rente af de langt dyrere Byggelaan, fordi man har maattet vente paa at faa disse Udstykningssager fra Matrikelkontoret. Jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage sig lidt af dette Forhold, og hvis mere Arbejdskraft er nødvendig i dette Kontor, kan det, mener jeg, betale sig at give Ministeriet en Bevilling dertil.

Det var, hvad jeg vilde sige angaaende Byggeriet i disse Bolignødens Tider. Jeg tror, det vilde lettes os lidt, om end ikke meget, hvis Ministrene vilde tage noget Hensyn til disse Bemærkninger.

Ligesom andre Talere vilde ogsaa jeg gøre et Par Bemærkninger om den Maade, hvorpaa vore Dommere bruger Loven om Værn for Dyr. Jeg er ganske klar over, at den højtærede Justitsminister ikke kan skride ind overfor Dommerne; de er i deres Afgørelser selvfølgelig uafhængige af Ministeren. Men hvad Ministeren kan gøre, er at overveje Muligheden af en Revision af Loven paa enkelte Punkter, hvorved den kunde komme til bedre at svare til sin Hensigt: at Dyrplagerne behandles efter Fortjeneste. Naar man ser, at det f. Eks. kun koster 400 Kr. at køre en stakkels Hest ihjel, saa maa man sige, at der maa være noget galt enten ved Dommerne eller ved Loven, som sætter Bøder indtil 4 000 Kr. eller Fængsel for Overtrædelser; jeg tror nu, at det ofte er Dommerne, det er galt med. Men da vi ikke kan forandre Dommerne, maa vi forandre Loven, og jeg synes, der foreligger saa mange Eksempler paa, at denne Lov slet ikke bruges efter sin Hensigt, at det er nødvendigt, at der gøres noget i den Henseende. Under denne Debat er der nævnt mange Eksempler paa Sager, som er afgjorte med latterlig smaa Bøder — om Fængselsstraf har der, saa vidt jeg erindrer, endnu aldrig været Tale efter denne Lov —, og jeg kunde ogsaa nævne et Par. Saaledes blev forleden en Sag afgjort i Mindelighed med en Bøde paa 10 Kr. Det var Røgteren paa Lundeberggaard, som med en Jerntøjrpaal havde slaæet en Ko saaledes, at den havde faaet flere blodige

Saar paa Kroppen. Dette blev konstateret ved Vidneafhøring, og Sagen blev endt med, at Røgteren for at undgaa Dom vedtog at erlægge en Bøde som den nævnte for sin brutale Mishandling af Dyret. Det maa siges at være urimelig billigt sluppet for en saadan Forseelse. Eller lad mig nævne et andet Tilfælde, som er hændet ovre i Jylland. En Forvalter paa Herregaarden Oksholm ved Øland vilde straffe en Hoppe, der var løbet hjem til sit Føl, da den skulde spændes for Vognen ude i Marken. Forvalteren blev rasende herover, og han pryglede Hoppen med et Egspir, hvorefter han gav den en Stroppe tur ved at spænde den for en Vogn og køre rundt med den i en Pløjemark i lang Tid. Derefter spændte han den for en Kultivator med saa kort Hammel, at den ved Siden af den anden Hest maatte udføre det meste af Trækket. Ved Middagstid, da Hoppen kom hjem, var den hvid af Skum og bar Mærker af hundrede Slag, som den havde faaet af Forvalteren. Efter Middag blev Dyret atter sat til Arbejde, og næste Morgen laa det sygt ude paa Marken. Det viste Tegn paa Hjernebetændelse, og i Løbet af Aftenen døde det. Forvalteren blev idømt en Bøde af 1 000 Kr. Man maa rigtignok med Rette spørge, som det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) gjorde forleden: Hvor nederdrægtigt skal man overhovedet behandle et Dyr for at naa Lovens Maksimumsbøde 4 000 Kr. eller Fængsel? Jeg synes, at denne raa Mishandling maa betegnes som Toppunktet af Dyrplageri, og Forbrydelsen var saa meget mere strafværdig, som der ikke var Tale om en Forløbelse i Hidsighed, men om en koldblodig Mishandling Dagen igennem af et værgeløst Dyr. Som Modsætning hertil skal jeg nævne, at forleden blev en forhutlet Fyr af den paagældende Underret idømt 3 Aars Forbedringshusarbejde for at have stjaalet en Regnfrakke og en Flaske Cognac. Jeg vil spørge: Mon det ikke havde været mere retfærdigt, om denne raa Forvalter derovre i Jylland havde faaet en Andel i denne haarde Straf for en saa forholdsvis ringe Forbrydelse? Men saaledes arter altsaa den højeste Retfærdighed her i Landet sig for Tiden i Forholdet mellem raat Dyrplageri og et usselt Tyveri.

Det hedder i Meddelelsen i Bladene om denne Dom, at Sagen har været forelagt det veterinære Sundhedsraad. Jeg vil hertil gerne sige, at dette Raad har nu ikke noget godt Ry paa sig i Dyrplagerisager,